

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Zdeňka Kühna, Ph.D., v právní věci **žalobce: Masox, a. s.**, se sídlem Václavské nám. 794/38, Praha 1, zast. Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti **žalovanému: Magistrát města Brna, odbor rozpočtu a financování**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 11. 4. 2012, č. j. MMB/0127999/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2013, č. j. 31 Af 73/2012 - 198,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2012, č. j. MMB/0127999/2012. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti platebnímu výměru Úřadu městské části Brno - Řečkovice a Mokrý Hora ze dne 10. 11. 2011, č. j. VLT-vym/15/2011/EO, jímž byl vyměřen místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o místních poplatcích“). Místní poplatek ve výši 610 000 Kč se týkal 61 kusů jiných technických herních zařízení a pokrýval období od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011.

[2] V odůvodnění napadeného rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, krajský soud uvedl, že zákon č. 183/2010 Sb., který novelizoval zákon o místních poplatcích, byl přijat ústavně souladným způsobem. K tomuto posouzení krajský soud odkázal na náleží Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (č. 39/2013 Sb.).

[3] Předmětem sporu před krajským soudem byl výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“, který je užit v § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích při vymezení předmětu místního poplatku. Jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí není zákonem definováno, nicméně z logického a systematického hlediska jde o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, které však slouží témuž účelu. Znamená to, že bude mít podobné, nikoli stejné vlastnosti. Interaktivní videoloterní terminál není sám o sobě kompaktní, což je jedním ze znaků výherního hracího přístroje dle § 17 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných obdobných hrách, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o loteriích“), avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku, případně další komponenty, je schopen realizovat celý proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[4] Krajský soud poukázal na vyjádření senátora Jaroslava Kubery učiněná v rámci legislativního procesu přijímání novely zákona o místních poplatcích, která zavedla pojem „jiné technické herní zařízení“. Za úmysl zákonodárce pak krajský soud označil sjednotit poplatkový režim výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení.

[5] Dále krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 29/2013 - 34 (dostupný z www.nssoud.cz stejně jako další zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že interaktivní videoloterní terminál spadá pod pojem „jiné technické herní zařízení“, přičemž technické aspekty interaktivního videoloterního terminálu nejsou určující. Rozhodné je naopak vnímání těchto přístrojů jejich uživateli (hráči). Na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu krajský soud odkázal i ohledně závěru, že i interaktivní videoloterní terminály podléhají povolení Ministerstvem financí.

[6] Zamítnuty byly rovněž žalobní námitky nesprávně zjištěného skutkového stavu. Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, dovedl, že místnímu poplatku podléhá každé povolené, ale nikoliv již nutně provozované jiné technické herní zařízení. Za rozhodné s ohledem na znění obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 21/2010 považoval krajský soud povolení jiných technických herních zařízení, nikoli jejich faktické uvedení do provozu. Stěžovatel přitom nijak nezpochybňoval, že ke dni 1. 7. 2011 byla všechna zařízení povolena.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce porušení zásady *in dubio mitius* a zásady *in dubio pro libertate*. Aplikace těchto zásad předpokládá existenci dvou či více rovnocenně obhajitelných výkladů zákona. Takový předpoklad však naplněn nebyl, jelikož stěžovatelův výklad postavený na technologických hlediscích naprosto nezohledňoval smysl vykládaných ustanovení, proto nemohl být rovnocenný s výkladem soudu.

[8] Krajský soud dále neshledal, že by rozhodnutí o odvolání bylo nepřezkoumatelné a že by došlo k pochybení při stanovení splatnosti místního poplatku. Žalobu tak jako nedůvodnou zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že krajský soud zvolil takový výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“, který nezohlednil technické a herní aspekty provozování centrálního loterního systému. Vzhledem k tomu, že krajský soud vycházel při svém posouzení věci z rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 29/2013 a 2 Afs 37/2013, stěžovatel uvedl, proč s těmito rozsudky nesouhlasí.

[10] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by nebyly porušeny zásady *in dubio mitius* a *in dubio pro libertate*. Svůj výklad zákona nepovažuje za nerozumný a nepřesvědčivý. Navíc v duchu zmíněných zásad

stěžovateli postačí, aby obhájil, že jeho výklad není nerozumný a není nelogický. Selhání státu při přijímání předpisu, který umožňuje více výkladů, nelze klást k tíži stěžovateli, ale státu.

[11] Smyslem místního poplatku dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatnících nemůže být regulatorní funkce. Připuštění regulatorní funkce předmětného poplatku by zcela popřelo smysl § 50 odst. 4 zákona o loteriích, která ve spojení s § 10 zákona o obcích přiznává obcím právo omezit či zakázat povolování a provozování interaktivních videoloterních terminálů. Smyslem místního poplatku je navýšit příjmy do rozpočtu obce. Zpoplatněno je jiné technické herní zařízení, což však není interaktivní videoloterní terminál. V oblasti daňového práva nelze dle stěžovatele lapsus zákonodárce zhojit extenzivním výkladem právní normy činěným čistě v neprospěch poplatníka. Ústavní soud se ve své judikatuře, na kterou odkazoval druhý senát Nejvyššího správního soudu, zabýval regulací míst, na kterých nelze provozovat výherní hrací přístroje, resp. videoloterní terminály. Ústavní soud se však nezabýval zmocněním obcí ke zpoplatnění jiných technických herních zařízení a nelze dovozovat, že by aproboval extenzivní výklad daných ustanovení.

[12] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by jeho výklad vycházel z výrazně formalistických až technologických hledisek a pomíjel smysl vykládané normy. Je-li právní norma nejasná, nabývá na významu technologické hledisko i povolovací mechanismus u Ministerstva financí. I druhý senát Nejvyššího správního soudu připustil, že jiné technické herní zařízení musí naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje, mezi něž patří i kompaktnost či funkční nedělitelnost z hlediska způsobilosti realizovat celý herní proces. Tuto vlastnost interaktivní videoloterní terminály postrádají. Co se týče povolovací praxe Ministerstva financí, bylo vždy vydáváno povolení pro celý centrální loterní systém jako celek, nikoli pro jednotlivé terminály. Stěžovatel má za to, že jeho výklad je podpořen stanovisky dvou nezávislých autorit, Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci, a dále též postupem Ministerstva financí při povolování nedělitelného centrálního loterního systému. Stěžovatel má rovněž za to, že jeho výklad je podpořen i následným legislativním vývojem, jelikož pokud by výklad zaujatý soudem byl zřejmý od samého počátku, neměl by zákonodárce důvod předmětná ustanovení měnit a zpřesňovat v tom smyslu, že předmětem poplatku je i interaktivní videoloterní terminál.

[13] Předmětem místního poplatku dle stěžovatele nemohou být terminály, které byly pouze povolené, ale které ještě nebyly uvedeny do provozu. Smyslem poplatku je zpoplatnit provoz sázkové hry, který generuje podnikatelský výnos. Zařízení, které bylo sice povoleno, ale nebyl zahájen jeho provoz, nemůže mít na území obce žádný vliv. Stěžovatel v dané souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2008, č. j. 5 Afs 38/2008 - 139, a konstatoval, že předmětem zpoplatnění je výnos z provozování loterií. Navíc výklad zaujatý druhým senátem je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2011, č. j. 1 Afs 31/2011 - 56, kde byl vznik poplatkové povinnosti spojován s provozováním jiného technického herního zařízení. Nepřípadný je též odkaz na náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 249/99, kde byl řešen případ, kdy u přístroje, který již byl uveden do provozu, byl přerušen jeho provoz z důvodu nefunkčnosti. Názor v daném náleží vyslovený, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje, je tak dle stěžovatele v dané věci zavádějící.

[14] Stěžovatel dále považuje napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, jelikož nepřihlédl ke stěžovatelem navrženým důkazům, zejména standardu centrálního loterního systému, z něhož vyplývá, že Ministerstvo financí povolovalo provozování sázkové hry prostřednictvím celého nedělitelného centrálního loterního systému, a nikoli prostřednictvím jednotlivých terminálů. Krajský soud tuto otázku posoudil zcela bez ohledu na argumentaci stěžovatele. Pokud krajský soud neprovedl důkaz rozhodnutími Ministerstva financí, nemohl založit svou argumentaci na obsahu takových rozhodnutí, a to ani v obecné poloze. Krajský soud se dále nezabýval odlišnými výklady

Ministerstva financí, Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci, proto je jeho rozsudek nepřezkoumatelný.

[15] Stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[16] Žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že nad rámec vyjádření obsažených v soudním spise krajského soudu nehodlá ke kasační stížnosti nic dodávat.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[17] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

IV. a) Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu a neprovedení navržených důkazů

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí krajského soudu je možné se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS). Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje například takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč žalobní námitky považoval za nedůvodné, mylné nebo vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by spis obsahoval protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. například rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, publ. pod č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, publ. pod č. 386/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 - 25, publ. pod č. 81/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí po posouzení jejich náležitostí a obsahu na základě uvedených kritérií neshledal.

[19] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu v nedostatečné reakci na žalobní námitku povolování interaktivních videoloterních terminálů. Stěžovatel před krajským soudem namítl, že povolovacímu režimu podléhal centrální loterní systém jako celek, a nikoli jednotlivé terminály, i když jejich seznam a umístění bylo pravidelnou součástí těchto povolení. Krajský soud tuto námitku vypořádal tím, když uvedl, že součástí povolení Ministerstva financí dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích musí být všechny podmínky provozování, tj. i stanovení umístění a počet terminálů. Z rozsudku krajského soudu je tak jasně patrné, že v rámci povolení musí být ze strany ministerstva pamatováno i na jednotlivé interaktivní videoloterní terminály, a tudíž i tyto terminály povolení podléhají. Argumentace krajského soudu převzatá z rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 29/2013 - 34, tak žalobním námitkám plně odpovídá. Je z ní patrné, proč nelze akceptovat tvrzení stěžovatele o tom, že se povolení týká jen centrálního loterního systému, aniž by bylo možno takové povolení vztáhnout i na terminály.

[20] Otázka, zda terminály podléhají povolení, je otázkou výkladu práva (konkrétně § 50 odst. 3 zákona o loteriích, který umožňuje Ministerstvu financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, za předpokladu, že v povolení budou všechny podmínky provozování takové loterie a jiné podobné hry podrobně stanoveny). Krajský soud tak mohl námitku týkající se povolování terminálů řádně vypořádat, aniž by nutně musel provést důkaz standardem centrálního loterního systému či rozhodnutími Ministerstva financí, které stěžovatel uvedl jako přílohu své žaloby. Jak bylo uvedeno již výše, krajský soud dospěl k závěru, že v povoleních Ministerstva financí musí být vymezeny též počty a umístění terminálů, což bylo podstatné pro závěr, že i jednotlivé terminály podléhají povolení. Sám stěžovatel v žalobě ostatně připustil, že v jím odkazovaných rozhodnutích byl uveden seznam a umístění koncových terminálů. Skutečnost, že se rozhodnutí Ministerstva financí vyjadřují i k umístění a počtu terminálů, tak stěžovatel ani nečinil spornou, což jen podporuje závěr, že krajský soud nemusel důkaz těmito rozhodnutími provádět.

[21] Ani to, že nebyly provedeny důkazy stanovisky Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci, standardem centrálního loterního systému nebo dopisem Ministerstva financí ze dne 28. 6. 2010, nespaturuje zdejší soud jako pochybení krajského soudu. Těmito důkazními návrhy chtěl stěžovatel doložit své tvrzení, že z technického hlediska nemůže interaktivní videoloterní terminál pracovat sám o sobě, jelikož funguje jen jako koncová zobrazovací jednotka a musí být napojen na centrální řídicí jednotku a místní kontrolní jednotku, aby skrze něj mohl být naplněn herní proces. Krajský soud zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu konstatoval, že technické aspekty fungování interaktivních jiných technických herních zařízení nejsou určující, podstatné je též jejich vnímání konečnými uživateli hráči, pro které je vnitřní technické řešení nerozhodné a které zajímá vlastní hra či výhra. Z rozhodnutí krajského soudu dále vyplývá, že nijak nerozporoval stěžovatelovo tvrzení o technické nesamostatnosti interaktivních videoloterních terminálů, to však nepovažoval za podstatné při výkladu pojmu jiné technické herní zařízení. Z rozsudku krajského soudu je tak implicitně zřejmé, proč takový důkaz nebyl třeba. Nejvyšší správní soud přitom v neprovedení těchto důkazů nespaturuje pochybení krajského soudu.

[22] Nejvyšší správní soud jen pro úplnost uvádí, že soud není povinen provést všechny navržené důkazy. V případě, že některý neprovede, je však nutné uvést důvod, proč se tak stalo. I v případě, že v rozhodnutí není výslovně uvedeno, proč důkaznímu návrhu vyhověno nebylo, nejde o důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí tehdy, když je z takového rozhodnutí sice implicitně, ale dostatečně jasně patrné, proč nebylo důkaznímu návrhu vyhověno (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 744/06, dostupné jako další zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu z <http://nalus.usoud.cz>). Z přezkoumávaného rozsudku krajského soudu přitom dostatečně zřejmě vyplývá, proč nebyly důkazy provedeny.

[23] Lze tedy uzavřít, že krajský soud v odůvodnění rozsudku věcně vypořádal všechny uplatněné žalobní námitky a rozhodnutí tudíž vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. netrpí. Krajský soud se dále nedopustil pochybení spočívajícího v neprovedení navržených důkazů, pro která by bylo třeba jeho rozsudek zrušit.

IV. b) Vymezení předmětu místního poplatku

[24] Stěžejní námitkou projednávané věci je od počátku správního řízení vymezení předmětu zpoplatnění a s tím související výhrada k uplatnění zásady v pochybnostech mírněji, resp. ve prospěch stěžovatele. Jedná se o výklad ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, dle něhož poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

[25] Před vlastním vypořádáním těchto klíčových námitek Nejvyšší správní soud připomíná, že se již uvedenými právními otázkami zabýval např. ve stěžovatelských zpochybných rozsudcích ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, a ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 29/2013 - 34, a dále např. v rozsudcích ze dne 13. 6. 2013, č. j. 2 Afs 27/2013 - 34 a č. j. 2 Afs 28/2013 - 34, ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 26/2013 - 34, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 55/2013 - 37, ze dne 13. 9. 2013, č. j. 5 Afs 32/2013 - 24, a ze dne 9. 4. 2014, č. j. 9 Afs 62/2013 - 108. Na argumentaci uvedenou v těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud navazuje i v nyní posuzované věci, přičemž nenašel důvod se od ní odchýlit.

[26] Úvodem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné rekapitulovat alespoň stručně historický vývoj dotčené právní úpravy. Dne 16. 6. 2010 nabyl účinnosti zákon č. 183/2010 Sb., kterým se mění mj. práve zákon o místních poplatcích. Ústavní konformitu přijetí této novely zákona o místních poplatcích posuzoval Ústavní soud, který legislativní proces shledal v souladu se zákonem [viz náleze ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (39/2013 Sb.)]. Na základě této novely zákona o místních poplatcích mohly obce zavést obecně závaznou vyhláškou nejen (již existující) poplatek za *výherní hrací přístroj* [§ 2 písm. e) v návaznosti na § 17 odst. 1 zákona o loteriích], ale nově i za tzv. *jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí*. Právní úprava zavedená zákonem č. 183/2010 Sb. však v praxi vyvolala pochybnosti ohledně definice pojmu jiného technického herního zařízení a následně polemiku o oprávněnosti obecních úřadů, jakožto správců poplatku, vybírat předmětný místní poplatek za koncové interaktivní videoloterní terminály. Tyto pochybnosti ukončila, s účinností od 14. 10. 2011, novela zákona o loteriích, provedená zákonem č. 300/2011 Sb., která novelizovala nejen zmiňovaný zákon, ale i zákon o místních poplatcích. Nově byl zpřesněn předmět místního poplatku dle ustanovení § 10a tak, že mu podléhal nejen každý povolený *výherní hrací přístroj* [§ 2 písm. e) zákona o loteriích], ale i každý *koncový interaktivní videoloterní terminál* [§ 2 písm. l) zákona o loteriích] a každé herní místo lokálního herního systému [§ 2 písm. n) zákona o loteriích]. Do té doby tedy panovala terminologická nekonzistence mezi zákonem o místních poplatcích a zákonem o loteriích, neboť pojem „jiné technické herní zařízení“ nebyl zákonem o loteriích používán. Zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů souvisejících se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů, kterým byl novelizován jak zákon o místních poplatcích, tak částečně i zákon o loteriích, byl § 10a zákona o místních poplatcích k 31. 12. 2011 zcela derogován.

[27] Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku sp. zn. 2 Afs 37/2013, proti kterému se stěžovatel vymezoval, ve vztahu k výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ k závěru, že aby bylo možno považovat technické zařízení za tzv. „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje obsažené v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Aby mělo smysl při vymezení předmětu místního poplatku v § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích vedle sebe uvádět výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení, nemůže jít o pojmy vymezené naprosto shodnými vlastnostmi. Z tohoto důvodu dospěl Nejvyšší správní soud k tomu, že jiné technické zařízení musí naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje *do určité míry*. Pojem jiné technické herního zařízení povolené Ministerstvem financí tak zahrnuje zařízení, která dle jejich vlastností lze připodobnit k výherním hracím přístrojům. Aby se vymezení jiného technického herního zařízení zcela nevyprázdnilo, tak tyto vlastnosti nelze dovozovat pouze z technických parametrů přístroje, nýbrž především z jejich funkce vnímané především uživateli. Z tohoto pohledu je proto neadekvátní stěžovatelův akcent na nutnost kompaktnosti jiného technického zařízení. Interaktivní videoloterní terminály je v tomto pojetí nutno považovat za jiná technická herního zařízení, a to právě z hlediska poplatkové povinnosti stanovené místní samosprávou. Pro účely zpoplatnění místními poplatky proto není rozhodné, na jakém principu je povolená loterie provozována, ale zda naplňuje vlastnosti výherního hracího přístroje, tj. zda umožňuje hru. Za situace, kdy by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, ztratil by posuzovaný místní poplatek fakticky smysl,

neboť jednomu poplatku by podléhal nekonečný počet koncových přístrojů videoloterních terminálů.

[28] Nejvyšší správní soud v dané souvislosti trvá na názoru, že jednou z funkcí předmětného místního poplatku je i regulatorní funkce. Způsobů, jakými lze lidské chování regulovat, je více. Příkladem sem lze zařadit úplné zákazy, stanovení podmínek pro určitou činnost, nejruznější povolení apod. Jedním ze způsobů této regulace je též zpoplatnění určité činnosti, jejímž charakteristickým rysem je to, že ovlivňuje chování svých adresátů skrze změnu (snížení) ekonomické výtěžnosti předmětu zpoplatnění (jde např. o odvod za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu). Oproti úplnému zakazu či stanovením podmínek je regulace pomocí poplatků v určitém smyslu pro své adresáty méně svazující, jelikož jim natolik striktně nediktuje, jak mají regulovanou činnost provádět. Na druhou stranu adresáti poplatkové regulace pocítují její ekonomický dopad, který je může nutit optimalizovat své činnosti, a to především ve směru snížení jejich rozsahu. Takové působení je nepochybné i u zpoplatnění každého koncového zařízení interaktivních videoloterních terminálů.

[29] Není přitom vyloučeno, aby jedna typově vymezená činnost podléhala více způsobům regulace (např. poplatku, povolení i určení podmínek). Čím větší patologické dopady určitá regulovaná činnost má nebo může mít, tím přísnější regulaci či užití vícera typů regulace u ní lze očekávat. Jak ostatně v dané souvislosti uvedl Ústavní soud, „*je notorií, že loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovaných aktivit, samozřejmě v míře různé podle typu a parametrů té které hry. Svými skutečnými dopady mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí [...] Ústavní soud má tak vážné pochybnosti o tom, zda by tato oblast jako celek neměla být legislativou svěřena do výkonu samosprávy obcí a zda tedy příčina nyní posuzovaného návrhu spíše netkví v samotné právní úpravě obsažené v loterijním zákoně*“ (srov. Pl. ÚS 56/10, publ. pod č. 293/2011 Sb.; N 151/62 SbNU 315). Právě s ohledem na společenské dopady loterií a jiných podobných her zdejší soud vidí opodstatnění v tom, že obce mohly v rozhodné době na svém území nejen obecně závaznými vyhláškami regulovat umístění interaktivních videoloterních terminálů (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10; č. 202/2011 Sb.; N 110/61 SbNU 625), ale mohly i jednotlivé koncové terminály podrobit místnímu poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích. To, že obce mohly volit mezi různými způsoby regulace či jejich kombinací u videoloterních terminálů, umožňovalo přijmout úpravu co nejvíce vyhovující místním poměrům.

[30] V daném ohledu lze poukázat na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 2 Afs 91/2013 - 56, bod [27], v němž bylo uvedeno, že přijetí obecně závazné vyhlášky dle § 50 odst. 4 zákona o loteriích nebylo jediným možným regulačním způsobem interaktivních videoloterních terminálů na území obce. Dotčené ustanovení lze chápat jako krajní možnost, kterou mají obce při regulaci hazardu na svém území, když mohou omezit či dokonce zakázat sázkové hry, loterie a jiné podobné hry na svém území. Pokud se však obec rozhodne tolerovat provozování interaktivních videoloterních terminálů, nevylučuje zmíněné ustanovení zákona o loteriích uvalit na provoz těchto přístrojů místní poplatek, jehož stanovení v sobě nese rovněž regulatorní funkci.

[31] Stěžovatel ve své argumentaci zdůrazňuje především požadavek na kompaktnost herního zařízení, resp. funkční nedělitelnost z hlediska způsobilosti realizovat celý herní proces, kterou koncové videoloterní terminály postrádají. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem v závěru, že technické odlišnosti interaktivního videoloterního terminálu a výherního hracího přístroje nelze zpochybnit. Zdejší soud však již ve své dřívější judikatuře v obdobné věci dospěl k závěru, že tyto odlišnosti nejsou při výkladu příslušných ustanovení zákona o místních poplatcích podstatné: „*Interpretace zákona o místních poplatcích nemůže vycházet pouze a jedině ze znalosti technických parametrů. Pokud by byl přípustěn tento postup odporující základním východiskům podoby a interpretace*

právních norem, právě tehdy by se stávalo dotčené ustanovení nesrozumitelným. Navíc by byl před faktickým smyslem a účelem právní normy upřednostněn technický či odborný parametr, což nelze akceptovat“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 55/2013 - 37). Z pohledu právní kvalifikace interaktivního videoloterního terminálu jako tzv. jiného technického herního zařízení nejsou tudíž technické aspekty herního zařízení určující.

[32] Při nalézání obsahu právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ je v celkovém společenském kontextu třeba přihlídnout rovněž ke vnímání interaktivních videoloterních terminálů samotnými uživateli. Nejvyšší správní soud v této souvislosti např. v rozsudku ze dne 13. 9. 2013, č. j. 5 Afs 32/2013 - 24, dospěl k závěru, že uživatel (hráč) nevnímá žádný podstatný rozdíl mezi hrou na výherním hracím přístroji či videoloterním terminálu; z jeho pohledu jde o zařízení obdobná, která užívá s úmyslem dosáhnout prostřednictvím sázek co nejvyšší výhry v penězích. Pro tyto uživatele je naprosto okrajové, zda ke generování výhry dochází přímo v daném zařízení (jako je tomu u výherního hracího přístroje), anebo v centrálním loterním systému (v případě videoloterního terminálu). Stejně jsou i negativní socioekonomické důsledky jejich užívání; v obou případech je pocit'ují obce, na jejichž území se tato zařízení nacházejí. Tento fakt ostatně zcela jasně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2315/12. Z pohledu výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ je tudíž jeho technická podstata okrajovým kritériem.

[33] Technickou povahu sporné otázky výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ chtěl stěžovatel prokazovat odborným stanoviskem Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci, dle kterého je ve shodě s názorem stěžovatele nutné z hlediska techniky herního procesu vnímat centrální jednotku a koncové zařízení jako jeden celek. Nejvyšší správní soud nad rámec shora provedené úvahy o okrajové úloze technických aspektů herních zařízení zdůrazňuje, že posuzování právních otázek je bytostně spjata se soudním rozhodováním a je doménou soudu. Proces poznávání práva směřující k výkladu obsahu právních norem proto nemůže být předmětem dokazování. Stanoviska odborných pracovišť proto nejsou pro soud při výkladu právních pojmů nijak závazná. Přijatá právní úprava zákona o místních poplatcích měla jednoznačně za cíl z hlediska zpoplatnění postavit sobě na roveň jednotlivá herní zařízení, a reagovat tak na rozmach interaktivních videoloterních terminálů, které do té doby místním poplatkům nepodléhaly, a byly tedy fakticky neregulovatelné.

[34] Jedním ze znaků jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí je i existence zmíněného povolení. Dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Tento povolovací režim má význam pro nynější věc, jelikož se týká interaktivních videoloterních terminálů, resp. centrálního loterního systému. Právě v nutnosti stanovení veškerých podmínek pro provozování loterie či jiné podobné hry je třeba spatřovat nutnost, aby povolení regulovalo i interaktivní videoloterní terminály. Umístění a počet interaktivních terminálů zákon neponechává na volné úvaze provozovatelů, ale podmiňuje jej autoritativním aktem ze strany Ministerstva financí. Povolení Ministerstvem financí tvoří nedílný celek zahrnující nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale (v případě posuzovaného typu hry) právě i umístění konkrétních interaktivních videoloterních terminálů v přesně specifikovaném počtu na přesně uvedených konkrétních adresách. Z toho, že kromě stanovení umístění a počtu terminálů obsahuje povolení stanovení dalších podmínek, nelze dovozovat, že by mu nepodléhaly i jednotlivé terminály. Za podstatné pro naplnění znaku, že jiné technické herní zařízení musí podléhat povolení Ministerstvem financí, Nejvyšší správní soud považuje skutečnost, že počet ani umístění terminálů není zcela na libovůli jejich provozovatelů, ale že se bez autoritativního povolovacího aktu ministerstva neobejde. Nerozhodné přitom je, zda je takové povolení interaktivních videoloterních terminálů uvedeno

přímo mezi dalšími podmínkami provozování loterie či jiné obdobné hry či je součástí rozhodnutí doplňujících původní povolení.

[35] Nejvyšší správní soud tak plně trvá na svém závěru, že interaktivní videoloterní terminály podléhají povolení Ministerstvem financí, který byl vyjádřen v rozsudku ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 29/2013 - 34, na který odkazoval i krajský soud. Vzhledem k tomu, že je daná argumentace zdejšího soudu z citovaného rozsudku dobře známa, postačí na ni na daném místě jen odkázat.

[36] Nelze se ztotožnit ani s dílčími závěry stěžovatele učiněnými na podkladu nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Ústavní soud se v citovaném nálezu zabýval výkladem zákona o loteriích, konkrétně potom otázkou, kdo je příslušným k povolování umístění interaktivních videoloterních terminálů. Ústavní soud sice v nálezu konstatoval, že „*charakter ILV [interaktivních videoloterních systémů; pozn. zdejšího soudu] neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona.*“ Tuto část nálezu, která vychází z technických vlastností videoloterních terminálů, setrvale stěžovatel zdůrazňuje. Krajský soud i zdejší soud však vycházejí z toho, že technické vlastnosti nemohou být určující v případě jiných technických herních zařízení povolených ministerstvem. Navíc u těchto jiných technických zařízení je třeba dle názoru zdejšího soudu vyjádřeného v rozsudku č. j. 2 Afs 37/2013 - 26 naplnit znaky výherního hracího přístroje ve smyslu § 17 odst. 1 o loteriích jen do určité míry, tj. volněji (pokud by tomu tak nebylo, setřel by se v § 10a zákona o místních poplatcích rozdíl mezi provozovaným výherním hracím přístrojem a jiným technickým herním zařízením povoleným Ministerstvem financí). Tato část nálezu tak nevyvrací argumentaci, kterou zastává jak krajský soud či Nejvyšší správní soud.

[37] V citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 Ústavní soud však též uvedl: „*Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící témuž účelu.*“ Je tedy zřejmé, že i Ústavní soud přes jisté technické odlišnosti videoloterních terminálů od výherních hracích přístrojů v jejich užším vymezení dle § 17 odst. 1 zákona o loteriích dospívá k závěru o značné shodě vnějších projevů těchto zařízení vůči uživateli (hráči). Tato značná shoda je přitom jednou ze součástí argumentace Nejvyššího správního soudu (srov. bod [32] tohoto rozsudku). Dle názoru zdejšího soudu tak daný náleze Ústavního soudu nijak nezpochybnuje argumentaci Nejvyššího správního soudu či krajského soudu. Je však třeba mít na paměti, že odkaz na označený náleze může mít jen podpůrnou roli, jelikož podstatou nynějšího případu je výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ v § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, což nebylo předmětem daného nálezu.

[38] Ani tvrzenému porušení zásady *in dubio pro libertate* či *in dubio mitius* nelze přisvědčit. Tyto zásady nelze vykládat natolik široce, že by jakoukoli interpretaci právní normy podanou stěžovatelem měly správní orgány zohlednit jakožto dvojí výklad. Krajský soud dospěl principiálně ke stejným závěrům jako Nejvyšší správní soud, přičemž šlo fakticky o nalezení konkrétního významu neurčitěho právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ užitého v zákoně o místních poplatcích. Aby mohlo dojít ke stěžovatelem tvrzenému pochybení, musel by být výkladu, který zastává Nejvyšší správní soud, postaven rovnocenný konkurenční výklad práva. Stěžovatel položil základ svého výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ na ryze technických vlastnostech hry na interaktivních videoloterních terminálech a odhlížel od smyslu a účelu sporného ustanovení zákona o místních poplatcích. V daném případě se tedy nejedná o souboj dvou rovnocenných výkladů; Nejvyšší správní soud jasně a jednoznačně vyložil, proč výklad zastávaný stěžovatelem

postavený na technickém hledisku herního procesu nemůže být rovnocenný, a vysvětlil, z jakého důvodu mají být předmětná herní zařízení zpoplatněna.

[39] Za rozhodné pro závěr o existenci více rovnocenných výkladů nelze označit ani poslanecké rozpravy spojené s přijímáním zákonů, ze kterých stěžovatel dovozuje, že pojem „jiné technické herní zařízení“ způsoboval výkladové obtíže. Pro účely výkladu soudu je vždy rozhodné konečné znění příslušné právní normy, se kterým také soud při podání výkladu pracuje. Opakované novelizace a upřesňování terminologie zákona nepřispívají k právní jistotě, avšak v daném případě z nich nelze z výše uvedených důvodů dovodit nezákonnost výše předestřené výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“.

[40] Lze se ztotožnit se stěžovatelem, že zřejmě i s ohledem na rychlý technologický vývoj v oblasti herních zařízení zvolil zákonodárce pro účely zákona o místních poplatcích pojem „jiné technické herní zařízení“, který není terminologicky zcela určitý, nicméně jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 Afs 37/2013, vůle a zájem zákonodárce na zpoplatnění interaktivních videoloterních terminálů jsou zcela zřejmé a nepochybné.

[41] Nejvyšší správní soud nehodlá nic přehodnocovat ani na závěrech svého rozsudku ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, ve vztahu k závěru, že předmětnému místnímu poplatku podléhá každé povolené jiné technické herní zařízení, aniž by muselo být nutně provozováno. Na tyto závěry odkazoval krajský soud.

[42] Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku sp. zn. 2 Afs 37/2013 ke zmíněnému uvedl: „*znění citovaného ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích je do určité míry nejednoznačné, protože zatímco jeho první část hovoří o poplatku za provozovaný výběrní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení [podobně srov. též ustanovení § 1 písm. g) stejného zákona]; dle druhé části podléhá tomuto poplatku každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Nejvyšší správní soud však připomíná, že zatímco pasáž ‚poplatek za provozovaný výběrní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení‘ je spíše jakýmsi označením daného poplatku, jeho faktický dopad upravuje druhá část, ve které se již hovoří o povoleném hracím přístroji. Zákonodárce takto presumoval, že v případě povolení hracího přístroje bude tento též umístěn a bude na něm hra provozována. Nekladl tedy důraz na fakt, zda je na něm ve skutečnosti daná hra provozována, nýbrž vyšel z logické domněnky, že tomu tak bude, což lze považovat za jasně vyjádřený úmysl zákonodárce.“*

[43] Dále zdejší soud v citovaném rozsudku pokračoval: „*Ostatně finanční zatížení některých aktivit bez ohledu na jejich faktické využívání není v právním řádu ojedinělé. Za příklad lze uvést povinnost vlastníka vozidla uzavřít pojistnou smlouvu o pojištění odpovědnosti dle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla dle zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ve znění pozdějších předpisů (tzv. povinné ručení), kdy rozhodujícím kritériem je vlastnictví vozidla a nikoli fakt, zda je dané vozidlo skutečně provozováno. Z místních poplatků pak podobně poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů musí platit též osoba, která má ve vlastnictví stavbu určenou k individuální rekreaci, byt nebo rodinný dům [srov. § 10b písm. b) zákona o místních poplatcích] a není rozhodné, zda v daném místě nějaký odpad vyprodukuje či se vůbec v dané nemovitosti zdržuje. Stejně tak může být místní poplatek za výběrní hrací automat vybírán též za přístroj povolený a není nezbytné jeho faktické uvedení do provozu.“*

[44] Nejvyšší správní soud je přesvědčen o tom, že v rámci argumentace prezentované zde v bodech [42] a [43] je možno podpůrně odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. I. ÚS 249/99 (publ. pod č. U 55/15 SbNU 309), kde bylo uvedeno, že „*každé ustanovení právního předpisu je nutno chápat v jeho celkovém smyslu, v kontextu s jinými ustanoveními příslušného právního předpisu i v souvislosti s celým právním řádem. Samo gramatické znění citovaného ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výběrního hracího přístroje, tzn. že zde není prostor např. pro zohledňování otevírací doby příslušné provozovny, poruchovosti přístrojů a podobně, nýbrž že se jedná o poplatek paušální, který se bradí za určité časové období.“* Je z ní totiž zřejmé, že u výherního hracího přístroje není doba faktické činnosti rozhodná. Je sice pravda, že citované usnesení nebylo přijato na půdorysu případu,

kdy by výherní hrací přístroj nebyl vůbec poprvé uveden do provozu, tuto část argumentace ve vztahu k jiným technickým herním zařízením uvedl Nejvyšší správní soud autenticky sám, přičemž dospěl k závěru, že faktické uvedení do provozu není z hlediska poplatkové povinnosti nezbytně nutné. Na druhou stranu zdejší soud nevidí rozumný podklad pro to jednou přikládat váhu faktické činnosti přístroje, pokud by mělo být zohledněno jeho první uvedení do provozu, jak tvrdí stěžovatel, a následně tuto faktickou činnost přehlížet, když by doba, pro kterou je přístroj pro poruchu nefunkční, byla pro poplatek irelevantní.

[45] Nelze souhlasit se stěžovatelem, že by v bodech [42] a [43] citovaná část rozsudku zdejšího soudu byla v rozporu s jiným rozsudkem zdejšího soudu, a to konkrétně s rozsudkem ze dne 22. 6. 2011, č. j. 1 Afs 31/2011 - 56. V daném ohledu je třeba vyjít z konkrétního znění obecně závazné vyhlášky, kterým obec zavádí místní poplatek ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích. Dle tohoto ustanovení obec upraví mj. vznik a zánik poplatkové povinnosti. Při stanovení místního poplatku mohly obce naplno využít prostoru, který jim poskytoval § 10a zákona o místních poplatcích, a spojit vznik poplatkové povinnosti s povolením pro jiné technické herní zařízení. Takto postupovalo statutární město Brno ve své obecně závazné vyhlášce č. 21/2010, která je rozhodná pro nynější věc a v jejímž čl. 4 odst. 1 byl vznik poplatkové povinnosti u jiných technických herních zařízení spojen s právní mocí povolení pro takové zařízení.

[46] Je však možné, aby obec stanovila i jinou rozhodnou skutečnost pro vznik poplatkové povinnosti. Jak konstatoval zdejší soud již v bodu [35.] rozsudku ze dne 17. 1. 2014, č. j. 2 Afs 91/2013 - 56, „[o]bce jsou oprávněny zakotvit určitý poplatek v méně invazivní míře oproti rozsahu předpokládanému v zákoně, ale naopak nemohou zákonné hranice překročit, protože takovýto postup by musel být brán za porušení zásady vázanosti zákonem.“ Ve stěžovatelem odkazovaném rozsudku sp. zn. 1 Afs 31/2011 město Domažlice v čl. 6 odst. 1 obecně závazné vyhlášky č. 1/2010 spojilo vznik poplatkové povinnosti u jiných technických herních zařízení s jeho uvedením do provozu (tedy užilo méně invazivní míru). Z tohoto důvodu byl v rozsudku prvního senátu uveden text, na který poukazoval stěžovatel: „Poplatková povinnost vzniká přímo na základě obecně závazné vyhlášky obce po přistoupení relevantní právní skutečnosti (zde provozování jiného technického výherního zařízení povoleného Ministerstvem financí).“ Nejde tak o žádný rozpor s rozsudkem ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, ale o reflexi rozdílných znění obecně závazných vyhlášek a skutečnost, že druhý senát se vyjadřoval k nejzazším zákonným mezím stanovení vzniku poplatku.

[47] Rovněž nelze souhlasit se stěžovatelem, který na základě rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 12. 2008, č. j. 5 Afs 38/2008 - 139, dovozoval, že předmětný místní poplatek nelze vybírat z pouze povolených nikoli však neprovozovaných jiných technických herních zařízení. Stěžovatelem zmíněný rozsudek pátého senátu se týkal správního poplatku dle položky č. 21 písm. b) sazebníku, který je přílohou zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011. Zákonné vymezení tohoto poplatku bylo zřetelně odlišné od nyní posuzovaného místního poplatku. Proto je bez významu stěžovatelův poukaz na rozsudek zabývající se daným správním poplatkem, aniž by stěžovatel blíže sdělil, proč by měl mít výklad zaujatý u správního poplatku význam pro výklad zcela odlišné regulace týkající se místního poplatku.

V. Závěr a náklady řízení

[48] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[49] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu